Стийв Стивънсън

Детективите Агата и Ларш

Престъпление във Виена

Издателство „Фют“

Двайсет и първа мисия

Участници

Агата
Дванайсетгодишна. Мечтае да стане писателка на криминални романи. Много организирана, с феноменална памет.

Лари
Четиринайсетгодишен. Братовчед на Агата. Слаб ученик в престижно училище за детективи в Лондон.

Господин Кент
Бивш боксьор. Иконом в дома на Агата. Винаги на разположение, когато братовчедите имат нужда от него.

Уотсън
Сибирски котарак с вредни навици и с нюх на ловно куче.

Хюго
Двайсетгодишен. Къдрици като пружинки, сияйна усмивка. Иска да открие всички тайни на вкусното сладкарство.

Дестинация:
Виена, Австрия

Цел

Да предотвратят кражбата на колието на графиня Дьо Реджинард по време на бала във вила „Хауптман“ във Виена.

Родът Мистъри по света

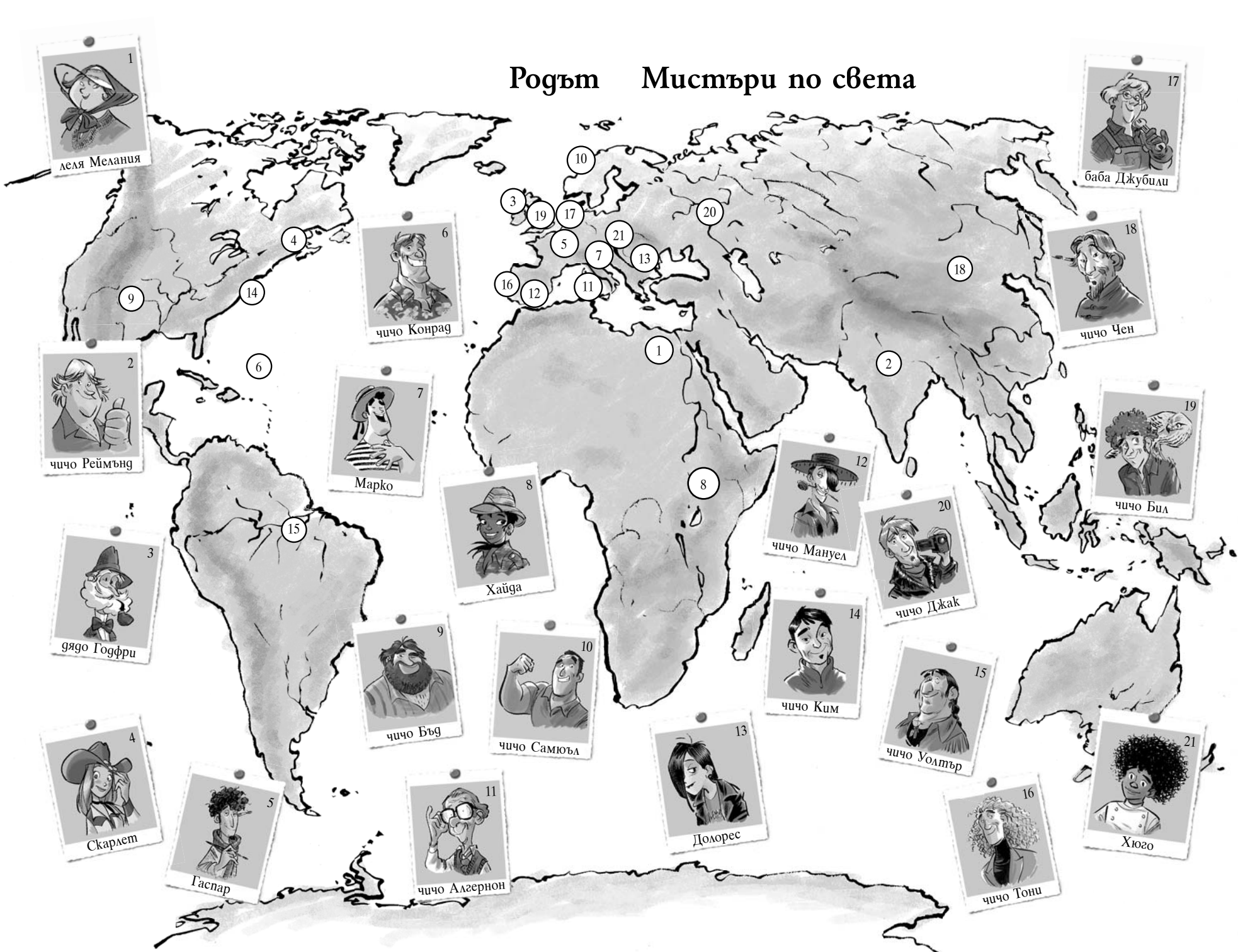

Престъпление във Виена
Текст Марио Паскуалото
Илюстрации Стефано Туркони
Превод Евдокия Светозарова Златарова
Редактор Албена Раленкова
© Издателство „Фют“, 2020

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

All names, characters and related indicia contained in this book are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Original title: Crimine a Vienna
© 2018 Atlantyca S.p.A., Italia
Text by Mario Pasqualotto
Illustrations by Stefano Turconi
Original edition published by DeAgostini Editore S.p.A., Italia
International Rights © Atlantyca S.p.A.,
via Leopardi 8 – 20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage ahd retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

ISBN 978-619-199-568-4

Разследването започва

Известно е, че времето в Лондон е мрачно и потискащо, но тази февруарска сутрин небето беше толкова сиво, че дори и гълъбите нямаха желание да прехвърчат от един покрив на друг. Дъждът монотонно барабанеше по прозорците на „Падъл Скуул Денс“ – едно от най-престижните училища по танци във Великобритания. В елегантен салон с огледални стени група младежи се разгряваха и пробваха някоя и друга танцова стъпка по излъскания до бляськ под.

– Да ви видя в действие! – плесна с ръце госпожица Степинг. – Утре вечер ви очаква тежко изпитание!

Лари Мистъри огледа жената с розовия анцуг и платиненоруси букли. В никакъв слу-

чай не можеше да ѝ даде шейсет години. Черните ѝ лачени обувки изтракаха в бърза последователност от стъпки.

– Танцът степ е изкуство – каза тя. – В петък, по време на танцовия преглед, ще покажете кои сте! Кой има смелостта да танцува на първа линия днес?

Джинджър Кели пристъпи напред.

Госпожица Степинг натисна един бутон на дистанционното, което държеше в ръката си, и салонът се изпълни с ритъма на луд джаз.

Момичето тутакси започна да тракa с токове в такт с музиката.

Лари гледаше танцьорката в захлас. Заради нея се беше записал в курса преди три месеца. В желанието си да впечатли чаровната блондинка, без колебание я последва в това ново и невероятно за него приключение. Най-невероятното беше, че не след дълго се влюби и... в танца!

„Според госпожица Степинг имам талант – мислеше си Лари. – Не бива да го пропилявам. Край на изтощителните изпити в детективското училище, край на мисиите по всички краища на света, за да разгадавам странни случаи. Само танците ме правят щастлив и спокоен. Решено е! Ще стана най-известният танцьор в света!“

Слаб като пръчка и блед като призрак, Лари Мистъри учеше в „Ай Интернешънъл“, британското училище за детективи, което го изпращаше на мисии от единия край на света до другия, от жарки пустини до покрити с вечни ледове места.

Ритъмът на музиката се ускори и Джинджър се развихри в смайваща комбинация от стъпки. Усмивката на четиринайсетгодишното момче стана още по-широка. Вече си представяше как след няколко години ще танцува по сцените на „Бродуей“. Естествено, Джинджър щеше да е неговата партньорка и изявите им щяха да накарат целия свят да ахне.

Джинджър и Лари... Звучи добре... Направо идеално!

– Отлично, заслужи си първия ред! – изчурулика госпожица Степинг, като спря музиката и прекъсна мислите на Лари. – Някой друг иска ли да опита? Лари?

Бъдещият велик танцьор внезапно застина:

– Ъъъ... добре...

Момчето вдървено излезе пред останалите, които го гледаха с любопитство. Само Джинджър му намигна.

– Очаквам много от теб – заяви госпожица Степинг и бузите на Лари пламнаха. – Ти си обещаващ танцьор, да видим как ще се справиш с този суинг.

Момчето се опита да се успокои, вдиша дълбоко и се вслуша в пицикатото на контрабаса.

Краката му започнаха да тропат по паркета в ритъма на музиката.

– Добре, продължавай в същия дух! – насърчи го учителката.

Но на втория пасаж силен и остър звън заглуши музиката. Стреснат от внезапния

звън, Лари се препъна, настъпи с дясната обувка връзките на лявата и се просна на лъснатия под.

Залата избухна в смях, а учителката въпросително повдигна вежда.

– Извинете ме! – измънка момчето, докато се опитваше да се изправи. – Опасявам се, че... ъъъ... е моят телефон. Спешно обаждане... връщам се веднага!

После хукна към вратата и излетя под дъжда, докато ровеше трескаво по джобовете си, за да намери айнета – ценното титаново устройство, което притежаваха всички детективи от агенцията „Ай Интернешънъл“.

Защо беше целият този шум и бързане?

Лари беше сигурен, че се обажда УМ60, учителят му по детективска практика, което означаваше само едно – задаваха се неприятности!

– Крайно време беше, агент ЛМ14 – изпуфтя мъжът от екрана. – Казаха ми, че се справяш добре с танците. Вярно ли е?

– Е, да – отвърна Лари учуден. – Даже в момента съм на репетициите за утрешния танцов преглед...

– Значи си идеален за мисията, която искам да ти поверя – отсече учителят. –

Днес в пет и половина следобед трябва да си във Виена, Австрия.

Момчето хвърли отчаян поглед към осветените прозорци на училището по танци.

Останалите танцьори се бяха скупчили на перваза и го гледаха с любопитство.

– Целта е вила „Хауптман“ – продължи УМ60, – луксозна къща на „Рингщрасе“, пръстена от булеварди, който обикаля града. Тази вечер е големият пролетен бал, който баронът, собственик на вилата, организира всяка година. На бала присъстват младите наследници на европейските благороднически фамилии. И понеже балът е виенски, всички танцуват валс.

– Ама аз танцувам степ, знам само няколко валсови стъпки! – запротестира Лари.

– Събитието обаче може да бъде помрачено от престъпление – продължи наставникът му, сякаш изобщо не чу Лари. – Задачата ти е цяла вечер да държиш под око младата графиня Дьо Реджинард, дъщеря на наш клиент, и да я охраняваш.

– Да я охранявам ли? – повтори объркано момчето.

– Подробностите са в документите, които ще ти изпратим, но искам да ти кажа още нещо. На бала ще има графове, херцози

и принцове – елитът на европейската аристокрация. Всички те са наши потенциални клиенти. Успехът на мисията ще означава, че още веднъж доказваме нашата надеждност като агенция. Не го забравяй!

– Значи това разследване ще бъде нещо като реклама за „Ай Интернешънъл“? – позволи си да попита притеснено момчето.

– Точно така – кимна УМ60. – Затова и провалът ще бъде катастрофа за доброто ни име. И ако това се случи, повярвай ми, горчиво ще се разкайваш, че си се записал в училището. Сега бягай да се приготвиш, до полета за Виена остава малко повече от час.

Образът изчезна от екрана.

Лари хвърли тъжен поглед към Джинджър и танцьорите, които го гледаха озадачено.

После хукна по улицата. Сценичната слава щеше да почака... засега...

За щастие, имението „Мистъри хаус“ не беше далеч от тук. Първото нещо, което трябваше да направи, беше да поиска помощ от Агата, гениалната си братовчедка.

1. Стаята за шиене

Агата погледна към прозореца, по който дъждът чертаеше мокри паяжини. Дърветата в градината на „Мистъри хаус“ бяха голи и мокрите им клони стърчаха като разперени ръце.

После момичето отново хвана иглата и конеца и продължи да кърпи ръкава на сакото, простряно върху краката ѝ. Тази сутрин двамата с господин Кент решиха да подредят стаята за шиене на партерния етаж на старото викторианско имение. Наоколо цареше пъстър хаос от кройки, парчета плат, шивашки метри и манекени. Но истинското съкровище с магически привкус бяха двете стари крачни шевни машини, принадлежащи на Мила Мистъри, световноизвестна стилистка.

– Според леля Мила шиенето те учи да си внимателен към подробностите и да бъдеш концентриран – каза господарката на къщата. – Две от основните качества, които трябва да притежава една добра бъдеща писателка.

– Господин Лари ще бъде много доволен – вметна господин Кент. – Сакото, което поправяте, е идеално за танцовия преглед по степ. Утре, на дебюта си, ще бъде много елегантен!

Икономът на „Мистъри хаус“, здрав мъж и бивш боксьор, преглеждаше дрехите от гардеробите в стаята. Сред тях беше изследователският екип на леля Мелания, костюмът за фламенко на чичо Мануел, дългото кожено сако на Долорес...

Всички членове на многобройната фамилия Мистъри се бяха посветили на меко казано, странни професии. Родителите на Агата например бяха учени и обикаляха по света. В този момент се намираха на остров Пингелап, в Микронезия, за да изследват уникалните му коралови рифове.

Що се отнася до момичето, то беше убедено, че като порасне, ще стане най-известната писателка на криминални романи на всички времена.

– Ако не греша, този стар вечерен костюм го носеше чичо Самюъл, бащата на Лари, като млад – спомни си момичето. – Съгласна съм с теб, господин Кент, на братовчед ми ще му стои много добре. Така е обзет от танците... иска ми се да се представи отлично.

Уотсън, който до този момент дремеше в един панер, пълен с парчета плат, наостри ухо. Миг след това поредица от ритмични чаткания отекна в стаята. Белият сибирски котарак скочи и се скри в един шкаф.

Бившият боксьор, стреснат от внезапния шум, рязко се обърна към вратата. Само Агата остана спокойна и невъзмутима.

– Може би отново сме забравили да заключим портата – каза невинно тя. – Познавам този звук – обувки за степ по паркета в хола. И кой друг може да е освен Лари? Обзалагам се, че му се е обадил един от неговите началници, докато е бил на танци, и Лари е хукнал насам, без да се преоблече. Господин Кент, стегни веднага багажа, задава се нова мисия!

Както обикновено, интуицията на Агата не я подведе. След миг вратата се отвори и Лари се появи на прага. Беше мокър до кости и както беше предвидила братовчедка му, все още носеше обувките си за танци. По-блед от всякога, той се втренчи в Агата със силно притеснен поглед.

– Ако този път объркам нещо, съм мъртъв! – изстреля на един дъх момчето. – След по-малко от час трябва да сме на летище Лутън, откъдето ще летим за Виена. Трябва да стигнем до някаква си вила „Хауптман“, където довечера ще се състои...

– Един от най-известните балове за дебютанти в цяла Австрия – довърши Агата, като остави иглата на масичката за шиене. – Бал за най-младите благородници от цяла Европа, организиран по подобие на Виенския бал на дебютантите, който се провежда през февруари в Държавната опера на града.

– А... – изгледа я слисано братовчед ѝ. – А ти откъде знаеш? – попита сподавено той.

– Чета много вестници – усмихна се Агата. – Балът на барон Хауптман е едно от най-известните светски събития във Виена още от 1817 година. Сигурно би било интересно да участваме и ние.

– С ваше позволение, отивам да приготвя багажа – заяви господин Кент и излезе от стаята.